Sınıf Mücadelesi

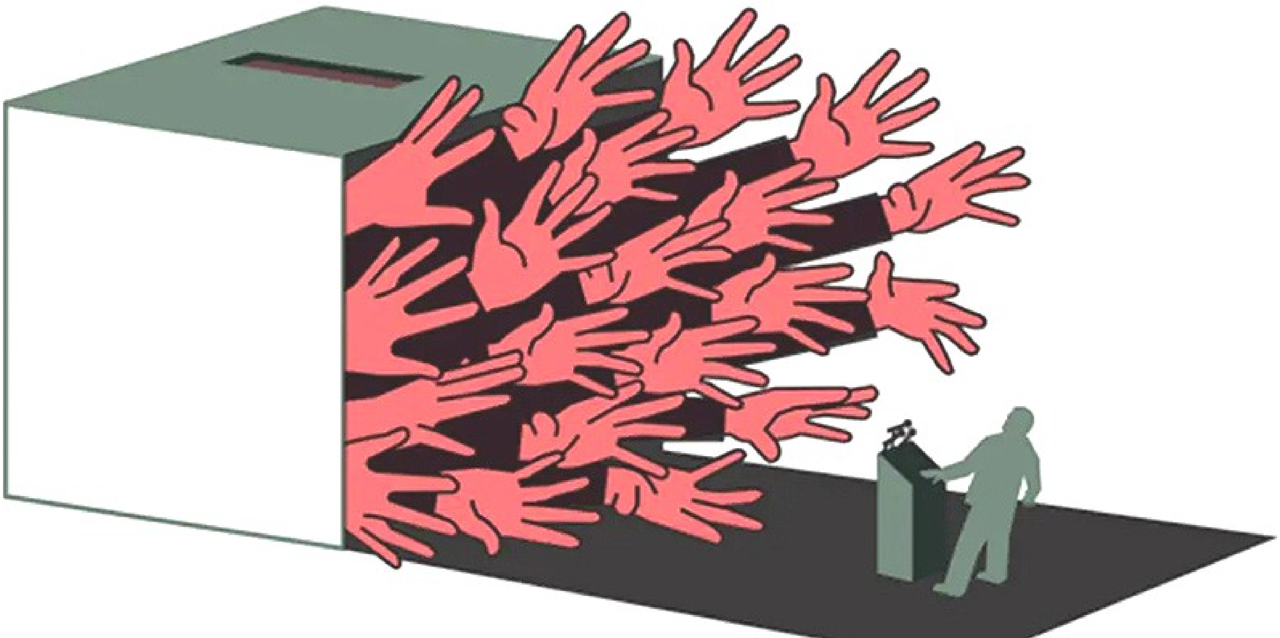
Aylık
işçi gazetesi

05 Temmuz 2019
Sayı: 253

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Bu düzende İmamoğlu rüzgarı nereye kadar esebilir?



İstanbul yenileme seçimini CHP adayı İmamoğlu'nun açık farkla, oyunu 4 milyon 171 binden 4 milyon 689 bine çıkararak kazanması, AKP karşıtı cephede umut, AKP çevrelerinde ise tartışma başlattı. Özelikle AKP iktidarı dışında başka yönetim görmemiş olan genç kesimler, bir şeylerin değişebileceğini görmekten ötürü çok memnun.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin “Tek Ülkede Sosyalizm” hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal’in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi**’nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki’nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

31 Mart seçimi sonuçları, AKP'nin yıpranmaya devam ettiğini gösteriyordu. Belediye seçimi olmasına rağmen, AKP'nin seçim siyaseti nedeniyle genel seçim havasında geçmiş ve “ekonomi partisi” ağırlıklı olarak sonucu etkilemişti.

Ancak 23 Haziran seçimi, tamamen AKP taraftarlığı-karşıtlığı eksenindeydi. AKP'nin, Erdoğan'ın ve adayının seçilmek için çevirdiği dolaplar, rakibine yüklediği yalanlar, hatta Öcalan'dan medet umması, kitlelerin açıkça tepkisine neden oldu. Yüz binlerce seçmen kararlı bir şekilde, kendilerince demokrasiden yana tavır aldı, seçimden iki gün önce 'Kazanacağımıza inanıyorum' diyen Erdoğan'a karşı oy kullandı. Kitleleri Erdoğan bağnazlığıyla suçlayanlara da başlangıç dersi vermiş oldu.

Seçim sonucu İstanbul açısından çok büyük değişim getirdi, AKP ilçelerdeki çoğunluğunu da kaybetmiş görünüyor. Aslında tüm ülkede, en önemli sanayi şehirlerini, nüfusun çoğunluğunu kaybetti. AKP iktidara yükseldiği yolla iktidardan iniyor. Ancak iniş, AKP'li sermaye çevresinin ve siyasetçilerin buna direnmeye çalışması nedeniyle de kitleler için büyük acılar getiriyor.

İmamoğlu kitlelerin sempatisini kazandı. Elbette bu olmasaydı, sadece Erdoğan karşıtlığı yetmezdi. Hem dinci kesime, hem milliyetçi kesime, hem Kürtlere, kısacası her kesime sempatik görünmeyi bilen bir siyasetçi. İsrafa, çalışmaya, sorun çözmeye vurgu yapması da cabası. Söylediği sözler de, anketlerde en önemli sorun olarak pahalılık ve işsizliği vurgulayan İstanbul sakinlerine tatmin edici geldi.

Seçimi kazandıktan sonra İmamoğlu, üç konuyu öne çıkardı; deprem, Suriyeliler ve trafik. Bunlar, İstanbul'un önemli sorunları olmakla birlikte seçim sürecinde öne çıkardığı konulardan farklı. Tüm bunlar, aslında siyaset yaptığını gösteriyor: Her kesime farklı düzeylerde sesleniyor, harkese göz kırpıyor.

Partisi CHP ise seçim başarısını genelleştirmek yerine dar bir alana hapsetmekle meşgul. 31 Mart'ta aralık bırakılan erken seçim kapısı, 23 Haziran'da tamamen kapatıldı. CHP, sadece Erdoğan'ı biraz geriletmenin, yetkisini budamanın peşine düştü. Bu amaçla Erdoğan'ın partisiyle bağının koparılması gündeme getirildi.

Kitleleri bunaltan sorunlar, yani işsizlik ve pahalılık, siyasi sistemden kaynaklanmıyor. Dünyayı saran ekonomik kriz, farklı siyasi sistemlerle yönetilen, hatta darbeci generallerle yönetilenler dahil her ülkede aynı sorunlara neden oluyor. CHP, tıpkı Erdoğan'ın yaptığını yapıyor: Erdoğan başkanlık sistemi her şeyi çözer demişti, şimdi CHP parlementer sistem her şeyi çözer demeye getiriyor.

Aslında bu yolla amaçlanan AKP'nin kendi çevresiyle sınırladığı ekonomik olanaklardan, dışarda kalan sermaye çevresinin de yararlanmasını sağlamak. İhaleler, kredi ve teşvikler, muafiyetler, vergi indirimleri, siparişler ve potronların kasalarını dolduran daha binbir yol.

İmamoğlu, iktidarın yaptıklarından, yozlaşmasından bıkan kesimlere, tıpkı bir zamanlar Erdoğan'ın yaptığı gibi umut verdi. Ancak hem kendisinin hem de partisinin siyasi çizgisi, emekçilerin çıkarlarını savunan bir siyaset değil. Emekçiler, kendi sınırlarının çıkarlarını savunmak üzere, kendi öz örgütlerini oluşturmadıkları sürece böyle siyasetçiler tarafından sadece oyalanmış olur. (02.07.19)

İşçi sınıfı her zaman kavga ortamında

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) 2019 Küresel Haklar Endeksi'ne göre Türkiye, bir kez daha işçiler için dünyanın en kötü 10 ülkesi arasında: Bu ülkeler Cezayir, Bangladeş, Brezilya, Kamboçya, Guatemala, Kazakistan, Filipinler, Suudi Arabistan, Türkiye ve Zimbabve.

Raporda öne çıkarılan örnekler şunlar: Lastik-İş Sendikası Başkanı Abdullah Karacan 13 Kasım 2018'de vurularak öldürüldü; Türkiye, Çin, Hindistan ve Vietnam'dan sonra, en çok işçinin tutuklandığı ve gözaltına alındığı dördüncü ülke.

Yeni İstanbul Havalimanı inşaatında 14 Eylül 2018'de sağlıksız ve güvensiz çalışma koşullarını protesto eden 10 binden fazla işçinin 400'ü aşkını gözaltına alındı; aralarında üç sendika temsilcisinin olduğu 43 işçi çalışma özgürlüğünü engellemek, gösteri kanuna uymamak, polise direnmek ve kamu düzenine zarar vermekle suçlandı; işçilere konuşma yapmakla suçlanan Dev Yapı-İş Sendikası Başkanı Özgür Karabulut'un da olduğu 31 işçi tutuklandı.

Havalimanını inşa eden işçiler bu durumdayken bir avuç insan bu işçilerin sırtından müthiş zenginleşti. Başta inşaatı yapan dörtlü çete, şimdi de alanın yönetimine atananlar aynı yolda. Gazeteci Çiğdem Toker, "2018 yılında yönetim kurulu üyeleri, genel müdür ve genel müdür yardımcılarına ödenen ücret ve ikramiye dahil tüm maddi menfaatlerin toplamı 19 milyon 659 bin 981 lira" diye yazdı. Bu para sadece 17 kişiye ödendi: "THY yönetiminde başkanla birlikte 9 yönetim kurulu üyesi; başkanvekili Bilal Ekşi, aynı zamanda genel müdür, yardımcı sayısı ise 8."

Bir konu da Oyak Renault işçilerine hapis cezası verilmesi. Oyak Renault'da Mart 2016'da sendika değiştirmek



isteyen işçilerin mücadelesine polis saldırmış, işçilere toplantı ve gösteri yasasına muhalefetten dava açılmıştı. 26 sendikalı işçi, Kasım 2018'de 5 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Raporda, Devlet Denetleme Kurulu'nun yetkilerini genişleterek sendika ve meslek örgütlerinin tüm belge ve etkinliklerinin herhangi bir yargılama süreci olmaksızın soruşturulabilme yetkisi tanınması, iktidarın baskı aracı olarak belirtiliyor.

Başka bir konu ise ekonomi haberleri nedeniyle yargılanan 3 gazeteci üzerinden, basına uygulanan fiili sansür yoluyla emekçilerin gerçekleri öğrenmesinin engellenmesi. Hatta dava konusu olan haberleri yorumlayan, tanınmış iktisatçılar dahil 38 kişiye de 5 yıl hapis istemiyle dava açıldı.

Raporda bahsi geçen örnekler, binlerce işçinin mücadeleye katılması nedeniyle sendikal düzeyde, medyada gündeme gelmiş örnekler. Oysa iş yerlerinde çok sayıda hak ihlali, hakkı kullanamama olayları yaşanıyor. İşçiler açısından gerçekte durum daha olumsuz.

Ancak Oyak Renault örneği dahil bir çoğunda işçiler, patronlara geri adım attırıp haklarını almayı hatta genişletmeyi başarıyor. Elbette bunların hepsi bir düzeyde örgütlü mücadeleyle oluyor. (01.07.19)

Tüpraş ve Aliağa'da toplu sözleşme mücadelesi

Tüpraş işçisinin toplu sözleşmesini fırsat bilen Koç Holding işçilerin sırtından elde ettiği milyarlarına rağmen işçi haklarına saldırdı.

Tüpraş'ta Koç Holding, Petrol-İş sendikası ile Ocak'tan beri sürdürdüğü ve 4 bin 300 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde, dayatmalarında ısrar etti. Sözleşme Yüksek Hakem Heyeti'ne gidince; işçiler 28 Haziran Cuma akşamından itibaren Aliağa, İzmit, Kırıkkale ve Batman rafinerilerinde tanker dolumunu durdurup fabrikayı terk etmeme eylemine başladı.

İşçiler büyük bir saldırı olan 3 yıllık sözleşme dayatmasını, mazeret izinlerinin düşürülmesini, vardiya sisteminde değişiklik içeren patron dayatmalarını ve %6'lık zammı reddedip satın alma güçlerini koruyacak ciddi bir ücret zammı istiyordu. Aslında Koç Holding bu istekleri hiç sıkıya girmeden kabul edebilir ama işin içinde patronların doymak bilmeyen hırsı var!

Kara dolumunu durduran işçiler, şirket yöneticileri tarafından "polis çağırmak ve işten atmak" ile tehdit edildi.

Bu mücadele sadece Tüpraş işçilerini ilgilendiren değil, tüm emekçileri ilgilendiren bir mücadele. İşçileri temsil ettiğini iddia eden sendikalar, aslında imkanlarını kullanarak mücadeleyi desteklemeleri gerekirken, hiç ses çıkarmadı.

Evrensel gazetesine konuşan bir işçi, "Aslında diğer sendikaların tehlikenin farkına varması lazım… Biz bugüne kadar eylem yapıyor direniyoruz ya, bu bir ölçüdür, tabii anlamak isteyene. Bizim genel merkez ve Türk-İş de gözlerini kapatıyor sorunlara… Haklarımız Yüksek Hakem Kurulu denen illet yüzünden alınmasın diye direniyoruz. Sözleşme hakkımız var ama grev hakkımız yok. Bu nasıl haksa? Polis çağırmakla tehdit ediyorlar… ama yılmayacağız," dedi.

Yüksek Hakem Kurulu 1 Temmuzda patronun istekleri doğrultusunda karar aldı: sözleşme süresi 3 yıla çıkarıldı, vardiya sisteminin değiştirilmesine karar verildi, mazeret izinleri 8 günde bırakıldı ve ücret zammı %6 oldu.

Eylemdeki işçiler buna tepki gösterip eylemlerini devam ettireceklerini belirtti. İşçiler sonuna kadar haklıdır ve onlara elimizden gelen her desteği vermeliyiz. (02.07.19)

MHP'den belediye yönetimi: İşten çıkarma

Mayıs ayı ortasından itibaren MHP'e bağlı Aliağa Belediyesi ekonomik sorunları bahane ederek işçilere saldırmaya başladı. Önce 18 Mayıs'ta 3 işçi işten atılıp 200 kişinin yeri değiştirildi. Sonra saldırılar devam etti. Bugüne kadar 179 işçi işten atıldı. İşten atılanlar sadece sözleşmeli veya taşeron işçilerle sınırlı değil. Üstelik Belediye Başkanlığı kendi düşünce yapısına uymayan onlarca memuru baskıyla emekli olmaya zorladı.

Belediye idaresi bu saldırıları haklı çıkarmak için bir sürü yalan haberler yayıyor. Bunlar arasında işçilerin 15-16 bin lira maaş aldıkları için çıkartıldıkları yalanı da var.

Bu saldırıların ve işten atılmaların esas nedeninin MHP'li belediye yönetiminin kendi yandaşlarını belediye almayı hedeflediğinden olduğu belirtiliyor.

Bahaneler ne olursa olsun saldırılar asla kabul edilemez. İşten atılan ve baskı gören işçiler direnmekte tamamen haklıdırlar. (02.06.19)

İstanbul'un çehresi değişiyor

31 Mart seçiminde İstanbul'u Ekrem İmamoğlu'nun kazanması ile zarar gören AKP, YSK'ya baskı uygulayarak seçimleri tekrar etmenin bedelini 806 bin farkla kaybederek ödedi. CHP'nin İstanbul'da aldığı oy sayısını yaklaşık 571 bin artırması ile akıllara, 'Üç ayda bu fark neden oluştu?' sorusu geldi.

Bu soruya cevap oluşturabilecek durumların başında, 'İmamoğlu'na haksızlık yapıldı' fikrinden doğan ve AKP'ye yöneltilen siyasi tepki var. AKP'li olduğu halde bu fikirle İmamoğlu'na oy verdiğini söyleyen birçok kişi oldu. Diğer yandan, mazbatası iptal edilmeden önce İmamoğlu'nun ulaşımda, su faturasında yaptığı indirimler ve AKP'lilerin bu indirimleri engellemeye çalışması da birçok vatandaşta tepki uyandırdı. Son olarak, İmamoğlu'nun toplumsal sorunlara çözüm gibi sunduğu, birbirine zıt da olsa tüm hayat tarzlarını kucaklama iddiasındaki üslubu da oy kazandırdı.

Trump, Erdoğan'a gülücük verdi karşılığında milyarlar aldı

G 20 zirvesinden dönen Erdoğan, kendisini ve ekibini, her fırsatta aşağıladığı sinema oyuncularından üstün gören Trump'la yaptığı görüşmeden çok memnun olduğunu açıkladı.

Artık yeni bir konu çıkana kadar günlerce ekranlarda konuşmalar yayınlanıyor, sözde uzmanlar açıklama yapıyor, toplantılar, yorumlar, kısaca büyük bir destek kampanyası sürüyor. Hatta dolar düştü, daha geçen hafta yapılan elektrik, şeker ve benzin zammına rağmen güya enflasyon düştü. Sanki ekenomi Trump'un iki dudağı arasındaymış gibi ama bundan bahsetmiyoruz elbette.

Erdoğan, Trump'un yaptırım uygulamayacağını “hissettiğini” de açıkladı. Yani her şey çok daha güzel.

Buna rağmen her işkolunda patronların talepleri bitmiyor; çok övülen enerji patronları, sağlam denilen banka sahipleri, en büyükler denilen beyaz eşya üreticileri, ihracat rekortmen ilan edilen otomotiv sanayi, dünyaya açıldılar denen mobilya üreticileri ve diğerleri.

Bu durumun siyasi yansıması olara hem AKP'nin içi ve dışı kaynıyor hem de muhalefet partilerinin eleştirileri daha saldırgan oldu.

Aslında değişen bir şey yok. Ne ABD ile ilişkilerde ne Akdeniz'deki sorunda ne de Rusya ile ilişkilerde. Trump, hem Ortadoğu'daki çıkarları gereği hem de yeniden seçilmek için Erdoğan'a gösterdği bir kaç avuntuyla Türkiye'yi elde tutan lider olmaya devam ediyor.

Dünyada ABD ve Rusya kıyasıya çekişiyor, Türkiye her ikisinin de “staratejik ortağı” ilan ediliyor. Kargalar bile güler buna.

Rusya'dan alınan S400 savunma sistemi için 20 milyor dolar ödeneceği açıklanmıştı. Trump, Erdoğan'dan bu miktarı aşan sipariş söz aldı. F35 savaş uçaklarını, Obama'nın satmadığı Patroit füzelerini alacak. Ancak dahası var; Boing uçağı alacak. THY kısa süre önce 32 Boing uçağı aldı fakat ortaya çıkan yazılım yanlışı nedeniyle hepsi yatıyor. ABD'li Boing şirketi bundan çok zarar etti, Türkiye'nin 120 civarında olacağı söylenen yeni siparişi, ABD'li patronlar için çok iyi olacak.

İşçi sınıfının ağır çalışma şartlarında ürettiği zenginlik, önümüzdeki en az 20 yıl boyunca ABD'li ve Rus silah şirketlerinin kasalarına akacak. Türkiye silah dolu bir ülke olacak. İşte Trump, Erdoğan'a böylece gülücük gösterdi; Putin'de aynı şekilde sırtını sıvazlıyor.

Erdoğan ve partisi, tıpkı ABD başta olmak üzere emperyalist devlet yöneticilerinin aynısını yapmaktan başka bir siyasetleri yok. Nasıl ABD kendini dayatıyor, Erdoğan da ısrar ettiğinde, gerçekleşeceğini, bunun siyaset olduğunu zannediyor. Rusya'dan S400 hava savunma sistemi alınmasında ısrar edildi, ödenecek bedel, zararı ne oldu hiç umurlarında değil. Çünkü kendileri ödemeyecek. Böyle bir tavır, doğru siyaset ve kararlılık olarak yansıtılıyor, oysa çaresizliğin bir sonucu.

Erdoğan, Fransa cumhurbaşkanına “senin Akdeniz'de ne işin var” dedim diyerek övünüyor ama Trump'a “senin Hürmüz Boğazı'nda ne işin var” diyemiyor.

Bu günkü durum biraz da AKP hükümetlerinin, Suriye'de izledikleri yanlış siyaset sonucunda, Rusya'ya mecbur duruma düşmesinden.

Erdoğan, sıkıştığı her durumda sanki zengin bir ülke yönetiyormuş gibi para saçarak ya da askeri işe koşarak, sorunu gidermeye çalışıyor. Marks, diğer ülkelerle ilişkilerin komşularla ilişkiler gibi ele alınması gerektiğini söyledi. Bu açıdan baktığımızda Erdoğan'ın iktidarındaki Türkiye, hiçkimsenin istemeyeceği; sürekli tehdid savuran ama zoru görünce boyun büken bir komşu. (03.07.19)

Asker, Suriye'de silahlı dinci milisleri koruyor

Suriye'den cenaze gelmeye devam ediyor. Erdoğan iktidarının gönüllü olduğu İdlib kentinde çatışmanın önlenmesi, askerlerin canına mal oluyor.

İdlib, Suriye hükümetinin denetimi dışında ve Suriye ordusu şehre girmek için zaman zaman bombalıyor. Burada hem Suriye rejimiyle çatışmış olanlar hem de IŞİD'den arta kalanlar; tüm islamcı gerici silahlı milisler toplanmış durumda.

Erdoğan, işte onların, üstelik askere zaman zaman saldırmalarına rağmen, korumalığını yaptırıyor. Çünkü bu milislerin bir kısmını son ana kadar kullanan, destekleyen bir kaç iktidardan biri. Diğerleri, örneğin Suudi Arabistan veya ABD, onları almıyor. Erdoğan da alamıyor, bu nedenle orada kalmalarını sağlamaya çalışıyor.

Son haftalarda, farklı illerde onlarca IŞİD ve diğer radikal islamcı örgütlere karşı polis baskınları ve tutuklamalar yapıldı. Yenilerinin gelmesi, iktadır için sorun. Bu nedenle Erdoğan yana yakıla, “300 bin kişinin gelme riski var” diyerek hem Rusya'nın hem de Batı'nın dikkatini çekip göç karşıtı önlem alınmasına destek istiyor.

Ancak Erdoğan, Irak ordusunun Musul'un IŞİD'den kurtarılması için yaptıklarına da aynı gerekçeyle itiraz etmişti. Bu nedenle yalancı çobana benziyor.

Erdoğan'ın, daha anlamlı olan Suriye'nin sınır bölgelerinin imarı ve bu yolla hen göçün önlenmesi hem de geri dönüşün sağlanması önerisi ise ABD ve Rusya'nın çıkar çatışmaları arasında sıkıştığından fazla ilgi görmüyor.

Sonuçta Erdoğan, büyük iki gücün izni ve onayı olmadan hareket edemiyor. Mümbiç'in doğusuna planlanan askeri operasyonun boşa çıkmasında bunu bir kez daha net olarak gördük. Onların anlaşması ise çok daha zor.

Bu arada ABD ve Rusya'nın hizmetine verilen asker, siyasilerin Suriye'de izledikleri planlar uğruna canından oluyor. Üstelik bu planlar son yirmi yılda birçok kez değişti: Komşularla sıfır sorun; kazan, kazan; Esat düştü, düşecek; Fırat'ın doğusu; Kürt koridoru olmaz; vs. Her seferinde Erdoğan ve çevresindekiler, Türk, Kürt ve Suriyeli yoksulların canı pahasına iktidarda kaldı. (02.07.19)

Ergenekon davasında mutlu son

12 yıl süren 235 sanıklı Ergenekon davası, tüm sanıkların beraatiyle sonuçlandı. Ancak başta Ergenekon savcısı Zekeriya Öz olmak üzere, tüm savcı ve yargıçları ya firari ya da FETÖ'den hapiste.

Ergenekon yargılaması için 20'den fazla dava birleştirildi; 17 bin sayfa iddianame yazıldı; 100 binden fazla telefon izlendi; 60 bin telefon denlendi; 3 bin kişi takip edildi; 1.360 kişinin ifadesi alındı; 588 kişi tutuklandı; 44 kişi gizli tanık oldu.

Bir çok üst düzey ordu mensubu; gazeteci; öğretim görevlisi işinden atıldı, yargılandı, aşağılandı, darbecilikle suçlandı; 7 sanık ifade bile veremeden öldü; 7 sanık kansere yakalandı.

Uzun yıllar boyunca yargı sistemi ve polis, bu insanları suçlu göstermek için çalıştı. Cezaevleri, hastaneler, laboratuvarlar, bu amaçla kullanıldı. Medya çalışanları binlerce saatlik programlar yaptı. Siyasiler saatler boyu konuştu. Erdoğan, eleştiriler karşısında, meydanlarda Zekeri Öz'ün savunuculuğunu yaptı. Böylesi destekle güçlenen FETÖ'cüler 15 temmuz'da darbe yapmaya kalaktılar. Devletin olanakları, çalışanları, bu yıllar boyunca boş yere kullanıldı. Bu arada gerçek sorunlar hep arka plana atıldı; mahkemelerde binlerce dosya, karakollarda çözülmeyen birlerce olay birikti.

Aslında tüm bunlar, yanlışlık ya da FETÖ'cülerin komplosu değildi. AKP iktidarı, burjuvazinin de desteğiyle, siyasette ve bu yolla ekonomide fazla etkin olan orduyu yönetimini geriletmeye çaışıyordu. FETÖ'cüler, bunda gönüllü oldu. Sonuçta Ergenekon davası, başarılı oldu. Artık siyasiler, generallerin ne dediğine bakmıyor, tersine generaller siyasilerin ne dediğine bakıyor.

Elbette devletin olanaklarının heba edilmesi, çalışanların yozlaştırılması, kuralların keyfileştirilmesi gibi Ergenekon sürecinin yozlaştırıcı etkileri kimsenini umurunda değil. Hatta 15 temmuz darbe girişiminin sonuçları bile AKP'nin hiç umuruda değil. Çünkü bizzat yaptığını FETÖ'ye yıkıp sorumluluktan kolayca sıyrıldı. (03.07.19)

ABD-İran

ABD tehdit ediyor

Son zamanlarda Trump neredeyse her gün İran'a karşı tehdit savuruyor. Önce uygulanan ambargo siyaseti ile kıtlık, işsizlik ve müthiş fiyat zamları ile tırmanan enflasyon sonucu yoksul kitleler açlığa sürüklendi. Şimdi de Trump, işi askeri tehdit aşamasına vardırıp bölgede askeri yığınak ve takviye yapıp savaş gemilerinin gücünü artırdı.

20 Haziran'da İran hava sahasında bir ABD dronu düşürüldü ve bunun ardından Trump bir adım daha ileri gidip iğrenç bir komedi sergiledi. Kendi deyişiyle, 150 İranlının canına mal olacak bir askeri hava saldırısını 10 dakika öncesinde ani bir kararla, vicdan azabı çektiği için engellediğini iddia etti. Ardından neredeyse kendini kurtarıcı, insan dostu olarak takdim etti!

24 Haziran'da Trump, iki gün boyunca yeniden görüşme olabileceğinden söz edip ardından ambargoyu daha da artırdı; bazı İranlı ileri gelenlerin ülke dışındaki mal varlıklarını dondurma kararı alıp gerçek görüşünü ortaya koydu: İran, ABD imparatorluğuna boyun eğmeli, onun önünde diz çökmeli. Bunu yapmazsa çekip gitmeli. Eğer bunlar yapılmazsa İran önce açlığa mahkum edilecek, sonra gerekirse ülke savaşla yerle bir edilecek.

ABD Başkanı bu siyasetini gerekçelendirme zahmetine bile katlanmadan gerginliği artırıyor. Trump, Hürmüz Körfezi civarında petrol taşıyan gemilere Mayıs ve Haziran aylarında ateş açılıp hasar oluşmasını İran'a mal ediyor. Ancak bu olayla ilgili hiç delil yok. ABD, bölgede başta Suudi Arabistan olmak üzere tüm diktatörlere destek veriyor, onların arkasında duruyor. Böyle bir ABD'nin İran halkını diktatörlüğe karşı desteklediği iddiasına kim inanabilir? Üstelik İran'da 30 yıldan beri uygulanan mollalar diktatörlüğü, ABD'nin



satın aldığı büyük dostu eski Şah diktatörlüğü terörünü unutturmadı.

Trump sürekli olay yaratan açıklamalarla gösteri yapıyor ve esas hedefi olan yeniden başkan seçilebilme niyetini gizlemeye çalışıyor. Ancak tüm bunlar esas gerçeği unutturmamalı: İktidardaki Başkan kim olursa olsun ABD devleti dünyadaki baş jandarmadır ve görevi emperyalist düzeni korumaktır.

İşte ABD de bunu yaparken, tıpkı ortakları Fransız ve İngiliz emperyalizmi, yani ondan önceki jandarmalar gibi işgal ediyor, bombalıyor, birçok ülkeyi işgal ediyor ve tüm kıtalardaki en kanlı diktatörlük rejimlerini destekliyor.

Uzun yıllardan beri ABD askeri uçakları, ortakları Fransa'dan Suudi Arabistan'a, İngiltere'den İsrail'e kadar askeri hava kuvvetleri, hiç kimseye en küçük hesap vermeden, en küçük gerekçe göstermeden istedikleri ülkeye karşı saldırı düzenliyor ve kamuoyundan eleştiri bile almıyor. ABD bu serbestliğinin, Venezüella'dan Küba'ya, İran'a kadar tüm ülkelerin ve halklarının en cılız muhalefetiyle bile yüzleşmeden, en küçük bağımsız tavırla karşılaşmadan, devam etmesini istiyor. ABD'nin barış düzeninin ne anlama geldiğini Irak'taki harabelerden, Suriye'de yerle bir edilen kentlerden, tüm dünyadaki göçmen kamplarından çok somut olarak görüyoruz.

Gittikçe çoğalan çatışmalar ve emperyalist müdahaleler, ekonomik krizden de kaynaklanıyor. Emek sömürüsüne dayanan ve sürekli hale gelen savaşlar, her geçen gün artıyor. Artan yerel savaşlar, giderek genel savaşa dönüşüyor. Bu ortamda ABD'nin büyük sopası, devasa savaş bütçesi, göz kamaştıran savaş gemileri, uydu ağları yenilmez görünüyor. Ancak şunu unutmamak gerek: Krizler ve savaşlar, hem metropol hem de ezilen ülkelerde devrimlere gebedir. LO (28.06. 19)

Sudan

İsyan eden kitlelere karşı cellatlar harekete geçti

Hartum'daki Genelkurmay merkezi civarındaki yürüyüşçülerin 3 Haziran'da katledilmesinden bu yana terör tüm ülkeye yayıldı. Bugün ölü sayısı 100'ü, yaralı sayısı 500'ü geçti.

Hızlı Müdahale isimli özel askeri birlikler kent içinde devriye geziyor, her an ateş açmaya hazır zırhlı araçların etrafında otomatik silahlarla nöbet tutuyorlar. Başka askeri birlikler, kent içerisinde dolaşıp hoşlarına gitmeyen vatandaşlara dayak atıyor, herkesi korkutmaya çalışıyorlar. Bu birliklere gizli istihbarat elemanları ve Müslüman Kardeşlere yakın olan eski Ömer el Beşir döneminde fedailik yapanlar eşlik ediyor.

Terör eylemleri diğer kentlerde de uygulanıyor. Hızlı Müdahale birlikleri, daha önce 2000'li yıllarda Darfur'daki kitlelere karşı Janjavid adı altında uyguladıkları terörü şimdi Hartum'da uyguluyorlar. Bu askeri birlikler daha sonra Avrupa Birliği'nin de desteğiyle sınır bölgelerinde göçmenlere karşı komando birlikleri olarak kullanıldı. Daha sonra, gizli istihbarat birliklerine katılıp rejimin temel baskı güçlerini oluşturdular. Ömer el Beşir devrildikten sonra şefleri Hemetti, ülkenin yönetimini devralan Geçici Askeri Konsey'in 2 numaralı yöneticisi oldu.

Katliamlar, bölge güçlerinin, ABD'nin, Avrupa ülkelerinin ve Sudan'ın esas mali ve silah destekçisi olan Suudi Arabistan'ın ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin desteği sayesinde gerçekleşiyor. Katliam başlamadan kısa bir süre önce askeri cunta başkanı General el Burhan, Arap ülkelerine ve Mısır'a gitti.

Donald Trump, Venezuella Başkanını 'kendi halkına karşı askeri güç kullandı, halkın üzerine ateş açtı' bahaneleriyle tehdit etmekten hiç çekinmiyor. Ancak Sudan konusunda sesi bile çıkmıyor. Fransız hükümeti ise en büyük silah müşterilerinden biri olan bu ülke ile arasının açılmaması için göstermelik protestolarla yetindi.

Katliamlara karşı tepki gösteren Sudan Meslekler Derneği, genel grev ve genel itaatsizlik çağrısında bulundu. Bilindiği gibi Sudan Meslekler Derneği, bundan 6 ay önce ekmek fiyatına yapılan zamla başlayan ayaklanma hareketine önderlik ediyor. Greve katılım bayağı yoğun olup birçok ulaşım kavşağında barikat kuruldu. Ancak baskıların gittikçe artmasına ve öldürülen insan sayısının büyümesine rağmen Dernek pasifist siyasetini sürdürüyor.

11 Haziran sayılı L'Humanite gazetenin yazdığına göre Dernek sözcüsü şöyle bir açıklama yaptı: "Bizim gücümüz ve parolamız pasifizimdir. Bizler hareketimizin bu temellerde devam etmesinden yanayız, çünkü bu çizgi eski rejimin milislerinin pusulasını şaşırtıyor." Aynı üslupla askerlere hitap ederek görüşmelerin yeniden başlamasını talep etti: "Her şeyden önce Askeri Konsey Janjavid'lerin katlettikleri sivillerin sorumluluğunu üstlenmeli; ikinci aşama olarak katliamlardan kimlerin sorumlu olduğunu tespit etmek için uluslararası bir komisyon kurulmalı; sonra katliamdan sorumlu kişiler Sudan halkına karşı cinayet işleme suçlamasıyla adalet önüne çıkarılmalı."

Maalesef isyan hareketinin başını çekenlerin bu gibi tutumları, siyasi bir çıkmazın olduğunu açıkça gösteriyor. Onlar kitleleri harekete geçirdiler ama hiçbir ciddi siyasi perspektif oluşturmadılar. Çözüm olarak önerdikleri, yıllardan beri kanlı baskıları uygulayan ordu liderlerinin tavır değiştirmelerini istemekle sınırlı. Ordu liderleri ise yürüyüşlere katılanların pasif davranışlarından hiç rahatsız olmadan, rahatça kanlı baskılarını hazırladı.

Kitleleri silahlandırıp cellatları silahsızlandırmak yerine diktatörlüğün en temel destekçilerine güvenmek, onların kitlelerin isteklerini yerine getireceklerine inanmak, başını idam sehpasına koyup celladın kılıcını kullanmamasını ümit etmeye benziyor.

Maalesef Sudan'daki kitleler, bedelini canlarıyla ödeyerek bunu deneyimliyor. Bu deneyimi hem Sudan'daki kitleler hem de dünyanın her yerinde diktatörlüklere ve kurulu düzene karşı isyan edenler hafızalarından çıkarmamalı. LO (14.06.19)

Brezilya

Emeklilik reformu protesto edildi

Brezilya'da 14 Haziran'da milyonlarca emekçi ve öğrenci, 10 sendika konfederasyonun çağrısına uyarak, emeklilik reformuna ve eğitim bütçesinin kısılması planına karşı eylemlere katıldı.

Dövizler ve militanlar, sene başından beri iktidarda olan gerici Başkan Bolsonaro'nun ve Adalet Bakanı Sergio Moro'nun çekip gitmesini, eski Başkan Lula'nın serbest bırakılmasını dile getirdi.

Grev, daha çok toplu taşımada yoğundu ve birçok büyük kentte ulaşımı etkiledi. Örneğin sabah saatlerinde Sao Paulo'da 6 metro hattından biri tamamen durmuştu, 3 tanesi çok az çalıştı, Bahia'da otobüsler tamamen durdu. Öğretmenler ve öğrenciler arasındaki greve katılım çok yoğundu. Petrol sektöründe özelleştirme tehlikesi nedeniyle de eylemlere katılım çoktu, Petrobras rafinerilerinin çoğu çalışmadı. Ayrıca posta, banka ve Sao Paulo taşralarındaki metal fabrikaları durdu. En büyük sendika konfederasyonu olan CUT'in verdiği rakamlara göre eylemlere katılan emekçi sayısı 45 milyonu buldu.

Akşam üzeri 150'den fazla büyük kentte yürüyüş yapıldı. Birçok yerde otoyollar ve caddeler trafiğe kapatıldı. Sao Paulo'da, ülkenin en büyük hava limanı olan Guarlhos eylemciler tarafından hava trafiğine tamamen kapatıldı. Basının verdiği rakamlara göre yürüyüşlere katılım, 15 ve 30 Mayıs'ta milli eğitim bütçesindeki kesintilere karşı yapılan yürüyüşten daha azdı. Çünkü emekçilerin yürüyüşlere katılım oranı, öğrencilere göre daha düşük. Ancak yürüyüşlere katılan herkes hükümetin emeklilik reformlarına karşı tepki gösterdi.

Patronlar ve hükümet, emekçilerin daha uzun süre çalışmasını ama daha düşük emekli aylığı almasını istiyor. Bugün çalışan emekçilerin sadece yarısı sigortalı ve 50 yaş civarında emekli olabiliyor. Ancak yeni reforma göre erkekler 65, kadınlar 62 yaşında emekli olabilecek. Bir de bundan sonra 15 yıl yerine 20 yıl sigortalı çalışmak, tam emekli olabilmek için 40 yıl beklemek gerecek. Hükümet, bu yeni şartlar ve ödemeler sayesinde 10 yılda 200 milyar tasarruf yapmayı amaçlıyor. Üstelik ilk reform planında 300 milyar tasarruf yapmayı ve puan sistemine göre emekliliği getirmek istiyordu.

Bu feci saldırıya tüm sendika yönetimleri tepki gösterdi. Ancak en işbirlikçi Sendikal Güç ve UGT şimdiden bazı ayrıntıları görüşmeye hazır olduğunu duyurdu. Birçok milletvekili, değişiklik yapmak amacıyla arabulucu olmayı önerdi. Lula taraftarları dahil 27 Eyalet başkanı, reformu savunuyor. Çünkü onlar da iş veren oldukları için kazançlı çıkacak. Başkanlık seçiminde, İşçi Partisi'nden Lula'nın yerine aday olan Haddad, bazı detaylara karşı çıkmakla sınırlı kalıp genelde reform saldırısını kabul ediyor.

Yine de Bolsonaro amacına ulaşmakta zorluk çekecek, çünkü emeklilik sistemi Anayasaya bağlı ve değişiklik yapabilmek için 513 milletvekilinin beşte üçünün onayı gerekli. Başkanın partisi PSL'in sadece 50 civarında milletvekili var. En az 250 milletvekilini daha ya ikna etmeli ya da satın almalı. Bu reform halk arasında çok tepki gördüğü için milletvekilleri tereddüt ediyor veya fiyatı yüksek tutmak istiyorlar.

Başkanın işi daha zor olacak, çünkü şimdi Intercept Brasil isimli bir internet sağlayıcı ve internet güvenliği sitesinde çıkan haberlerle Adalet Bakanı Sergio Moro'nun bazı yolsuzlukları yayınlandı. Sızdırılan haberlere göre Moro, Curitiba'da savcılık yaptığı dönemde Petrobras yolsuzluklarını araştırırken çalışmalarını sadece Lula ve etrafındakilerle sınırladı, muhalefetteki sağa hiç dokunmadı. Tarafsız olması gereken savcı, sadece Lula'yı 12 yıl hapse mahkum etti ve kasıtlı olarak sağa dokunmadı. Sızdırılanlar, Moro'nun hükümetin tarafsızlık ve dürüstlük iddiasını çürüttüğü gibi hükümeti yönetenlerin Başkan Bolsonaro gibi yeteneksiz, sekter ve ayakları yere basmayan kişilerden oluştuğu fikrini büyüttü.

Milletvekillerinin tereddütleri ne olursa olsun emekçiler reform konusunda haklarını savunmak için onlara değil, kendilerine güvenmeli. Çünkü burjuvazi hep birlikte bu saldırıları üstleniyor, üstelik muhalefet olduğunu iddia eden sol liderler ve sendika yöneticileri de kabullenmeye hazır. Üstelik reformun içerdiği temel saldırılar, Dilma Roussef'in başkanlığı sırasında hazırlanmıştı. LO (21.06.19)

Cezayir'de düzene karşı mücadele

Buteflika'nın iktidara beşinci adaylığı, ülkenin tüm bölgelerinde farklı kuşaklarını, erkek ve kadın öğrencilerin, ona karşı birlik ve bütün olmasını sağladı. Ülkenin dört bir yanında "özgür ve demokratik Cezayir" için haykırıldı. Her birinin düzene karşı ayaklanmasının nedeni vardı.

Yargıç ve avukatlar bir hukuk devleti içinde yaşamadıkları kanısındaydı. Polisin veya basit bir telefon görüşmesi ile kendi kanunlarını yapan kıdemli liderlerin baskısı olmadan adalet sağlamanın mümkün olmasını istiyorlardı. Aynı şekilde, birçok gazeteci sansür veya tutuklama tehditleri olmadan mesleğini yapmak istediğini açıkladı. Kamu televizyon ve radyo çalışanları, milyonlarca insan sokakta iken, eylemle ilgili hiç bilgi vermeyen, harekete dair hiç görüntü yayımlamayan yönetime karşı ayaklandı!

Öte yandan, işadamları, küçük ve büyük patronlar, işlerinde daha fazla özgürlük istiyor, bazısı rejimin tercih ettiği kişilerin lehine zarara uğratıldıklarını ifade ediyorlardı.

İşçilerin ve halkın istediği özgür ve demokratik Cezayir'di. Halk, kendini işsizliğe, kötü hayata mahkûm eden düzenden şikayetçiydi. Eğitimli ve diplomalı gençliğe çok az umut veren düzen kınıyordu. Diğer sloganlar arasında “Cezayir'i özgür bırakın!” diye bağırıyor ve ülkenin servetini patronlar ve çok uluslu şirketlere satmış hırsızların çeteleri olarak tarif ettikleri FLN liderlerinin tarihsel egemenliğini reddediyorlardı.

Ayrıcalıklıların kabarık banka hesapları döviz olarak Fransa'da veya İsviçre'deyken, halk zengin bir ülkede yoksul yaşamayı artık kabul etmiyor.

Halk, farklı lehçeyle konuşanların; Kabiller (Cezayir Berberileri) gibi, Arapça lehçesin, darija (Fas lehçesi) konuşanların, devlet nezdinde artık hor görülmesin istemiyor. Gösterilerde tanık olduğumuz gibi Kabil ve Cezayir bayrakları bir arada dalgalandı.

Cuma yürüyüşlerine katılan milyonlarca Cezayirli kamusal alanda kendini ifade etme hakkı kazandı, tartışmak için, yüzleşmek ve tüm konuları konuşmak için. Biriken öfke ortaya çıkıyor ve kendini ifade ediyor. Engellilerin, büyük projelerin durdurulması ile kendini işsiz bulan mimarların, hatta sokak kedi ve köpeklerinin başına gelenleri kınamak için eylemdeydiler. Araştırmacılar, belediye çalışanları, öğrenciler, öğretmenler, devletten eziyet gören emekli subaylar, avukatlar, icra görevlileri, çiftçiler ve tarım işçileri, iç savaş kurbanı aileler, cellatların yargılanmasını istiyorlardı. Bütün büyük halk hareketlerinde olduğu gibi, bastırılan her şey, yeniden ve daha büyük güçle doğuyordu.

İşçiler seferberlikte

İşçi sınıfı sınıf olarak harekete ne kattı? Basın organlarının görmezden gelmesi ve bu bilgileri sansürlemeleri yüzünden bu konuyla ilgili genel bir görüşe sahip olmak zor. Fakat işçilerin gösterilere kitlesel olarak katılımı kesinlik gerçekleşti. İşçilerin eyleme katılma amacı, insanları işsiz, kötü koşullarda yaşamaya mahkum, en temel temizlik, sağlık ve sosyal yardım hizmetlerini kullanma olanağından yıllarca yoksun bırakan, harcamalarında tasarruf planları yaparak onları ekonomik istikrarsızlığa iten ve aynı anda özel sektörün patronları için bir çok kıyak sağlayan düzene karşı geldiklerini dile getirmekti.

Ancak sosyal adaletsizlik, yoksulluk, kötü hayat şartları, şimdilik hareketin arka planında kaldı. Birçok işçi, siyasi sistemin değiştirilmesini önkoşul olarak görüp sosyal isteklerin daha sonra ortaya konacağını düşünüyor. Aynı zamanda, bir dizi şirkette, protesto iklimi ve Cuma gösterilerinin başarısı moral veriyor ve bu yerel düzeyde ücret taleplerini, işsizliği ve çalışma koşulları öne çıkarmak için işçileri teşvik ediyor. Bu talepler, birçok işçi temsilcisinin tartışmalarda en çok sözü ettiği konudur.

Böylece, Oran'da, 800 Türk işçi dahil olmak üzere 3.500 işçi istihdam eden Cezayir-Türk özel çelik firması Tosyalı'nın işçileri “kadrolu” olmak için greve gitti. 1.100 belediye çalışanının bir ay süren grevinden sonra kadrolu olma sözü aldı.

Kamu ile özel sektörlerde çalışma koşulları çok farklı. Kamuda grev çağrısı yapan bağımsız sendikalar var. Farklı derecelerde, öğretmenler, postacılar, gaz çalışanları, liman işçileri, çeşitli yönetimlerde çalışanlar, çağrıya kitlesel bir kortejle cevap verdi.

Kamuda ücretler düşük; sadece UGTA (Cezayir Genel İşçi Sendikası) örgütlü; temsilcileri de mücadele örgütlemek yerine daha çok sosyal hizmetlerle meşgul. UGTA temsilcilerinin çağrısı olmadan, sosyal ağlar üzerinden örgütlenen, kamuya ait bir tekstil şirketinin kadın işçileri, üç gün greve gitti. Ertesi gün, yönetim tüm işçileri işbaşına çağırdı. Çoğunluk bunu kabul ederken, kadın işçiler grev yapmakta direnince ardışık iki gün grev yapma hakkına sahip oldular.

Hareket sırasında, Cezayir ve Béjaïa limanlarındaki işçiler de yeni bir grev sayesinde ücretlerine %26 zam aldı. Yakıt dağıtım tekeli olan Naftal da işçilerine zam vermek zorunda kaldı. Başka bir tekstil şirketinde, sigorta primi isteyen işçiler, müdür tarafından iğrenç bir şekilde reddedildi. Müdürün bu davranışına işçiler cevap olarak, "Bize prim vermek istemiyorsun, tamam. Şimdi istediğimiz şey senin kellen! Yönetim defol!" dediler. İşçiler başarılı oldu, müdür defolmak zorunda kaldı.

Özel sektörde mücadele geleneği olmadığı için daha az tepki verildi. Ancak örneğin, Ramy, Pepsi-Cola, Coca-Cola veya LU gibi çeşitli gıda şirketlerinin işçileri, işverenlerin baskılarına rağmen genel greve gitti. Eskiden kamuya ait olan bu özel şirketlerin çoğu, FLN'ye yakın akrabalar veya subaylar tarafından satın alındı, ya da çok uluslu bir şirkete bağlı ama bu tür kişiler tarafından yönetiliyor.

Sosyal burjuva düzenini savunan sistem

"Defolsun düzen" sloganında insanlar ne istiyor? Bu slogan, sosyal memnuniyetsizliği arka planda bırakarak özgürce yaşama arzusunu ve gerçek demokratik haklara sahip olmayı tanımlıyor. İşçilerin büyük çoğunluğu için, düzeni temizlemek bir önkoşul. "Yaşam koşulları ve maaşlarla sonra ilgileneceğiz" diyorlar. Düşük hayat standartlarından bir grup politikacının sorumlu olduğunu düşünmeye eğilimliler.

Bu ortamda seçime katılan adaylar düzen değişikliğini isteyenler için güvenilir değil. Şu aday ya da bu adayın seçilmesi fark etmez. Bu gibi mücadele ortamından yararlanmak isteyen kişisel ve politik hırsları olan kişiler, kesinlikle bu durumu kaçırmazlar. Buteflika klanı belki de sonunda yeni, genç ve iktidar tarafından kullanılmamış kişilerle yer değiştirebilir. Elbette bu yeni ekip, Cezayirli burjuvazinin ve emperyalist sermayenin daha ötesi, çalışanlara düşük ücret vererek onları sömürecek, örneğin işçilerin kamu veya özel işletmelerde sendika kurması, sendikasını seçmesi gibi temel haklardan mahrum bırakarak aynı eski ekonomik sistemi sürdürme yolları arayacaktır.

Bu siyasi çözümler, liberal, demokratik, İslamcı veya askeri muhalefetten olsun, sadece burjuvazi için çözüm olacak. Asıl amaç, örneğin Fransız Total, Lafarge veya Amerikalı çok uluslu şirketleri destekleyen haksız sosyal düzeni korumaktır. Bu ço kuluslu şirketlerin asıl hedefi, çok değerli Şist gazı (Kaya gazı) yatağının lisansını almak. Bu siyasi çözümlerin ortaya çıkması durumunda, emekçiler sınıfının demokratik ve sosyal taleplerine hiçbir şekilde cevap veremeyecekleri kesindir.

Sadece işçiler bir perspektif sunabilir

Halk, rejimin ileri gelenlerini, FLN üyelerini, 1962 yılında çok ciddi fedakarlıklarla kazanılan bağımsızlığı çalmakla ve ülkeyi emperyalist güçlere, Fransa'ya ve ABD'ye satmakla suçluyor. Halk seferberliğinde bu ulusal duygu, çok güçlü.

Kapitalizmin kriziyle karşı karşıya kalan Cezayir işçi sınıfının, siyasi hedeflerini bilmesi gerekiyor. İşçi sınıfı genç, büyük ve eğitimli; böyle bir kitle hareketi bağlamında, siyasi dönüşüm çok hızlı olabilir.

İktidar şimdiye kadar zaman kazanmaya çalıştı, hareketin hız kaybetmesini umuyordu. Beklenilen olmadı ve yakın bir zamanda da olmayacak.

Hakim sınıfların çıkarlarını savunacak çok sayıda yandaşı ve partisi var. Kurumlar, güvenlik güçleri ve ordusu ile kendi hizmetlerinde bir devlet aygıtı var. İşçi sınıfının da çıkarlarını savunacak örgütlenmeye ihtiyacı var. Bu mücadele, karşısına çıkacak zorlukların her aşamasında işçilere hedef önerebilecek, iktidarın saldırılarına yanıt verebilecek bir partinin Cezayir'de ortaya çıkmasını gerekli. Bir devrimci komünist parti. Bu parti yok ama bu tür halk seferberliği bağlamında, militanlar bunu inşa etmek için ortaya çıkabilir.

Cezayirli kitlelerin direnişi, diğer ülkelerin işçilerine ve dili, kültürü, sömürgeciliğe karşı verdikleri kavganın tarihini paylaştığı Mağrip (Kuzey Afrika) ve Arap dünyasından başlayarak, tumut verebilir.

Cezayir işçileri hem bu ülkelerde doğal müttefikler bulabilir, hem de Avrupa'da ve özellikle işçi sınıfının önemli bir kısmı Mağrip kökenli olan Fransa'da. Çünkü bugün herkesin konuştuğu konu, küresel kapitalist sistemi bitirmek için bir yol bulabilmek. Yoksa bir dizi sosyal patlamaya yol açan kriz sürmeye devam edecek. Lutte de Classe No:199 (16.04.19)

Güncel... Güncel... Güncel...

Geçiş Programı hala güncel

Geçiş Programı, 80 yıl önce yazılmasına rağmen, en emin rehber. Toplum değişse de birçok yönden 1938'dekine benziyor.

Ezilenlerin sınıf bilinci, anın gerektirdiği düzeyden uzak. Ancak devrimcilerin rolü, işçi sınıfının durumuyla, durumun gerektirdikleri arasında bağlantı kurma olanağını bularak, emekçilere gerçeğin ne olduğunu söylemek ve göstermek: "*Kitlelere günlük mücadeleleri sırasında güncel talepleri ile sosyalist devrimin programı arasında köprü olacakları bulmak için yardım etmek gerekli. Bu köprünün, işçi sınıfının geniş tabakalarının güncel koşullardan ve bilincinden yola çıkan, aynı sonuca, iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi sonucuna ulaşan geçiş talepleri sistemini içermesi gerekiyor.*"

Program, kısmen elde edilebilir bir talepler listesi değil. Kapitalizm bağlamında hiçbir şey gerçekçi değil, ayrıca burjuvazi tarafından hiçbir şey kitlelerin devrimci baskısı olmadan kabul edilebilir değil.

Ücretlerin ve çalışma saatlerinin eşel mobil sistemi -emekçilerin ücretinin fiyat artışlarına göre hemen ayarlanması ve mevcut işlerin ücrette düşüş olmadan herkes arasında paylaştırılması-, kapitalist sınıfa, üretiminin ve pazarın tehlikelerini ve olumsuz sonuçlarını emekçilerin değil, kapitalist sınıfın üstlenmesini; işçi sınıfının hayatta kalabilmesi için burjuvazinin kendi öz sisteminin çelişkilerine ve zararlarına kendi kârı üzerinden katlanmasını dayatmak anlamına geliyor. Ancak sömürülenlerin mağazalardaki fiyatları kontrol etmek için hem üretim, hem de dağıtım üzerinde sürekli kontrolü olmaksızın, proletaryanın bunları burjuvaziye dayatması düşünülemez. Denetim; işsizlerin yerel komiteler aracılığıyla sürece dahil olmasının yolu bulunmadan; bütün emekçilerin öncelikle şirketlerde olmak üzere, demokratik örgütlenmesi ve örgütü olmadan gerçekleşemez. Patronlar sınıf mücadelesinin böylesi bir döneminde, milyonlarca emekçinin ekonomiyi denetlemesi kaşısında, kolları bağlı beklemez. Milislerini işçi komitelerinin ya da grev gözcülerinin üzerine göndererek harekete geçirmeye çalışır, proleteryanın kendi öz işçi milislerini örgütleyerek buna cevap vermesi gerekecek.

Ücretlerin ve çalışma saatlerinin eşel mobil sistemi, sosyalist toplumda çalışmanın örgütlenmesi olacak. Devrimci anlamı boşaltılan ve diğer geçiş programı taleplerinden yalıtılan eşel mobil sistemi, asgari ücretin devletin fiyat endeksine göre hesaplandığı, ayarlandığı ve kanunlaştırıldığı ülkemizde de talep edilebilir.

Bankaların istisnasız kamulaştırılması, bütün bankaların tek bir banka sistemine dönüşmesini sağlamak, emekçilerin çoğunluğu ve toplumun birçok tabakası için, adil ve sağduyulu bir önlem. Ancak kitleler ve banka emekçileri tarafından aşağıdan gelen bir kontrol eşlik ettiği, büyük burjuvazinin mülksüzleştirilmesine doğru bir aşama olarak ele alındığı zaman öngörülebilir.

Aslında, geçiş programı taleplerinin hiçbiri kitlelerin bilinçli ve doğrudan eylemi olmadan, yani işçilerin kontrolü olmadan gerçekleştirilemez. Lenin, 1917'de, Ekim Devrimi'nden hemen önce, devletin "*bürokratik ve gerici*" kontrolüne karşı, kitlelerin "*demokratik ve devrimci*" kontrolünü koyuyordu.

Kitleler bu talepleri sadece sosyal patlama zamanlarında kendine mal eder. Ancak milyonlarca işçi bu yola girdiğinde, bilinç çok hızlı gelişir. Devrimci bir örgüt, bu programı duyurmayı, sadece, bunu daha önceden benimsemiş devrimci işçi militanlar tarafından savunulursa ve proletaryanın bunları gerçekleştirebilme kapasitesine güvenerek programın içeriğini, geçiş taleplerini somut olarak iletilebilirse ümit edebilir. Bu program ancak o zaman işçi sınıfının programına dönüşebilir ve işçi sınıfı çıkarlarını savunan bir partide bütünleşir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.